

RACHEL CAINE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

VÉGSŐ LESZÁMOLÁS

A **Nincs menekvés**
folytatása

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

RACHEL CAINE

VÉGSŐ LESZÁMOLÁS

Stillhouse Lake 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1

Gwen

TIZENKÉT NAPJA, HOGY A VOLT FÉRJEM MEGSZÖKÖTT A BÖRTÖNBŐL. Éjszaka van, az ágyon fekszem, de nem alszom. Ehelyett a fényárny játékát bámulom a függönyön. Egy keskeny, szétnyitható tábori ágyon heverek, aminek minden egyes rugóját érzem a vékonyka matracon keresztül. A gyerekeim, Lanny és Connor, a két rendes ágyon alszanak. Egy közepes árfekvésű motelszobában vagyunk, mert jelenleg csak ezt engedhetjük meg magunknak.

A telefonom új. Ez is eldobható. És új számom is van. Csak öt embernek adtam meg, kettő közülük itt alszik mellettem a szobában.

Egy szűk körön kívül senkiben sem bízhatok. Folyton egy árny jár a fejemben, amint ráérősen halad az éjszakában – ráérősen, mert Melvin Royal biztosan nem menekül fejvesztetten, még ha a rendőrök fele őt üldözi is –, megállíthatatlanul közeledve felém. Felénk.

A volt férjem egy szörnyeteg. Abban a hitben voltam, hogy egy cellában elzárva várja a kivégzését, de még a rácsok mögül is képes volt terrorizálni a családomat. Persze a börtönben és azon kívül is

akadtak segítői. Még nem világos, milyen mértékű volt az összejátás, de volt egy terve is. Félelemkeltéssel és fenyegetésekkel csapdába csalt. Túléltük, de csak egy hajszálon múlt.

Melvin Royal ott leselkedik rám a pillanatnyi sötétségben, amikor behunyam a szemem. Pislogok, és ott látom az utcán. Ismét pislogok, és felfelé jön a motel lépcsőjén a második emeleti körfolyosó felé. Amikor ismét lehunyam a szemem, már ott áll az ajtó előtt, és hallgatózik.

A telefonom megrezzen, mire olyan erősen összerándulok, hogy az már fáj. A készülékért nyúlok, miközben a hősugárzó hörögve életre kel. Lármas szerkezet, de hatásos, mert hamarosan kellemes meleg hömpölyög át a szobán. Igazán jólesik, főleg, hogy a takaróim nem sok mindenre jók.

Fáradtan pislogva próbálok a kijelzőre összpontosítani. Az üzenet azt írja: **Blokkolt szám**. Kikapcsolom a telefont, a párnám alá dugom, és igyekszem meggyőzni magam arról, hogy nyugodtan elalhatok.

De tudom, hogy nem. Tudom, ki írogat nekem, és ettől a dupla záruk a motelszoba ajtaján száralmasan gyengének tűnnek.

Épp csak tizenkét nap telt el azóta, hogy kimenekítettem a gyekeimet egy gyilkos karmai közül. Kimerült és összetört vagyok, fejfájás kerülget. Fáj a szívem, fáradt vagyok, aggódom, de mindekelőtt – *mindenekelőtt* – dühös vagyok. Muszáj dühösnek lennem. A düh tart életben.

Hogy merészeled, üzenem gondolatban a párnám alatt megbújó telefont, *hogy a kibaszott életbe merészeled*.

Amikor a dühöm eléri a robbanásponzt, benyúlok a párna alá, és előhúszom a telefont. A dühöm a pajzsom, a fegyverem. Határozottan rányomok az üzenetre, és várom, hogy megnyíljon.

De tévedtem. Az üzenet nem a volt férjemtől jött. Így szól: **MOST MÁR SEHOL NEM VAGY TOK BIZTONSÁGBAN**, a végén pedig egy ismerős szimbólum áll: Å.

Absalom.

A sokk eloszlata a dühömet, ami forró elektromos áramként hullámzik végig a testemen, mintha a telefon kinyúlt és megütött volna. A férjemnek voltak segítői, akik félrevezettek engem, és elrabolták a gyerekeimet. Egyikük Absalom volt, a profi hacker, aki Melvin terve alapján csapbába csalt. Abban reménykedtem, hogy miután a terv csődöt mondott, békén hagy bennünket.

Nem kellett volna ennyire naivnak lennem.

Egy pillanatra előnt a veygtiszta, zsigeri rettegés, mintha az összes gyerekkori rémálmom életre kelt volna, de aztán lassan és mélyen beszívom a levegőt, és megpróbálom végiggondolni, hogyan nézhetek szembe ezzel az egész képtelenséggel... megint. Az egyetlen bűnöm, hogy megvédtem magam a férfi ellen, aki az életemre tört, aki az évek során a bizalmamba férközött, aki lassan elcsalogatott arra a helyre, ahol ki akart végezni.

Csak hogy ettől nem tűnik el az üzenet a kijelzőről.

Absalom valaki mást küldött utánunk. A gondolat villámként csap belém, a szám kiszárad, és minden idegszálam megfeszül, mert már tudom, hogy igaz. Az elmúlt napokban, mialatt menekültünk, és próbáltunk elrejtőzni a veszély elől, egész idő alatt ott motoszkált bennem az érzés, hogy valaki még mindig figyel bennünket. De a paranoiám számlájára írtam.

És ha mégsem az volt?

Megpróbálok csendben felállni, de az ágy megreccsen, és hallom, hogy a lányom, Lanny azt suttozja:

– Anya?

– Minden oké – suttogom vissza.

Felegyenesedem, és belebújok a cipőmbé. Teljesen fel vagyok öltözve. Kényelmes nadrág, laza pulóver és vastag zokni van rajtam. Felveszem a hónaljtokomat és egy parkát, aztán kinyitom az összes zárat, és kilépek a hidegbe.

Knoxville felett borús az ég, és hideg van. Nem vagyok hozzá- szokva a városi fényekhez, de most vigaszt meríték belőlük. Nem érzem magam annyira elszigeteltnek tőlük. Azt jelentik, hogy emberek vannak a közelben. Akik meghallják a sikoltozást.

Felhívom a telefonomban tárolt pár szám egyikét. Egyszer csörög csak ki, mielőtt felveszik, és meghallom Presternek, a nortoni rend- őrség detektívfelügyelőjének mindig elcsigázott hangját. Norton a legközelebbi városka ahhoz a helyhez, ahol élünk – nem, *élünk*, mert esküszöm, vissza fogunk menni Stillhouse Lake-be.

– Ms. Proctor, késő van – mondja. Nem sugárzik a boldogságtól, hogy újra hall felőlem.

– Száz százalékig biztos benne, hogy Lancel Graham halott?

Különös kérdés, és hallom, hogy Prester széke megnyikordul, ahogy a nyomozó hátradől. Ránézek az órára. Elmúlt hajnali egy. Azon tűnődöm, vajon miért van ilyenkor is az irodában. Norton álmos kisváros, bár kijutott neki a maga része a bűncselekmények- ből. Prester az ottani két nyomozó egyike.

És Lancel Graham egykor a nortoni rendőrség egyenruháját viselte.

– Van valami nyomós oka arra, hogy az ellenkezőjét higgye? – kérdezi a detektív lassan puhatolózva.

– Halott vagy sem?

– Amennyire csak el tudja képzelni. Láttam, ahogy szervdonort csináltak belőle a boncasztalon. Miért kérdezi ezt ilyen... – Tétovázik,

aztán felmordul, mintha csak most nézte volna meg az óráját. – Nem várhatott volna reggelig?

– Mert kissé kiakaszt, hogy megint kaptam egy fenyegető üzenetet.

– Lancel Grahamtól...

– Absalomtól.

– Aaahh – feleli elnyújtva, és én rögtön óvatossá válok. Prester nyomozóval nem vagyunk baráti viszonyban. Bizonyos mértékig szövetségesek vagyunk, de nem bízik meg bennem teljesen, amiért nem hibáztatom. – Apropos, Kezia Claremont kutakodott egy kicsit. Azt mondja, lehetséges, hogy Absalom nem egy ember. Elképzelhető, hogy többen vannak.

Tisztelem Keziát. Egy ideig Grahammel járórögzött, de a férfival ellentétben ő tetőtől talpig tisztességes. Számára is nagy sokk volt, amikor kiderült a társáról, hogy gyilkos.

De nem akkora, mint nekem.

– Mi a fenéért nem figyelmeztetett? – förmedek Presterre. – Tudja, hogy a gyerekeim is itt vannak!

– Nem akartam, hogy pánikba essen – válaszolja. – Nincs még bizonyítékunk. Pusztá gyanú az egész.

– Prester nyomozó, eddigi ismeretségünk alatt azt tapasztalta, hogy könnyen fejvesztett pánikba esem?

Elengedi a kérdést a füle mellett, mert tudja, hogy nem.

– Akkor is az a véleményem, hogy jobb lenne visszajönniük Nortonba, hogy megvéhdhessük magukat.

– A volt férjem gyilkost csinált az egyik kollégájából. – Nagyot nyelek, mert a torkomat harag fojtogatja. – Maga egyedül hagyta Grahamet a gyerekeimmel, emlékszik? Isten tudja, mit művelt volna velük. Mi a francért bízám őket még egyszer magára?

Még mindig nem tudok mindenről, amit Lancel Graham csinált a gyerekeimmel, amikor elrabolta őket. Se Connor, se Lanny nem hajlandó erről beszélni, én pedig jobbnak látom nem erősködni. Sokk érte őket, s bár az orvosok szerint épek és egészségesek, s fizikai bántódásuk nem esett, én azért aggódom a pszichológiai sérülés miatt, ami érhetette őket. És amiatt, hogyan hathat ez rájuk a jövőben.

Mert épp ez az, amit Melvin Royal szeretne: megváltoztatni, befolyásolni és betörni őket. Perverz örömét leli az ilyesmiben.

– Van valami hír Melvinről? – *Melről*, suttogja bennem egy félenk, kísérteties hang. Mindig utálta, ha Melvinnek szólítják, ragaszkodott a Melhez. Pont ezért nevezem minden lehetséges alkalommal a teljes nevén. Kicsinyes bosszú, de bosszú.

– Nagy erővel folyik a kutatás. A szökevények közül a legtöbbet már újra rácsok mögött vannak.

– Kivéve Melvint.

– Kivéve őt – ismeri el Prester. – Egyelőre. Maga addig szándékozik bujkálni, amíg őt el nem kapják?

– Ez volt a tervem – jelentem ki. – Csakhogy ez nemrég megváltozott. Ha Absalom másokat is ránk uszít, biztosan meg fognak találni, és tálcán fognak kínálni neki. Épp ezt akarja. Ezért szökött meg. Ha tovább menekülnék, az csak meghosszabbítaná ezt a rémálmot, és azzal megint ő kerülne nyeregbe. Soha többé nem engedem át neki az irányítást az életem fölött.

Prester széke ismét megnyikordul. Ezúttal biztos vagyok abban, hogy előredőlt a székében.

– Akkor most mi az ördöghöz kezd, Gwen?

Még most is az új nevemen szólít, és ezért hálás vagyok. A nő, akit Gina Royalnak hívtak, és egy különösen kegyetlen sorozatgyilkos felesége volt, halott, egyike a hulláknak, amiket Melvin maga után

hagyott. Jobb neki így. Most már Gwen vagyok. Gwennel pedig nem lehet szarakodni.

– Nem hinném, hogy helyeselné, ezért inkább megkímélem a részletektől, nyomozó. Mindent köszönök – mondom, és félig-meddig komolyan is gondolom.

Mielőtt kérdéseket tehetne föl, kinyomom a telefont, zsebre teszem, és egy darabig csak állok a nedves, csípős szélben. Knoxville még nem tért egészen éjszakai nyugovóra, az elhaladó autók-ból zenefoszlányok szűrődnek ki, és a motelszobák függönyei mögött emberi árnyakat látok mozogni. Az udvar túloldalán lévő házban tévé pislákol. Az égen repülőgép húz át.

Hallom, hogy a motelszobánk ajtaja kinyílik, és Lanny lép ki rajta. Cipőt és dzsekit vett, de alatta pizsamát visel. Ettől egy kicsit megnyugszom. Ha átöltözik a farmerjába, a flanelingébe, és futócipőt húz, az azt jelentette volna, hogy fél.

– Öcsi még alszik – mondja, miközben nekidől a korlátnak mellettem. – Mesélj!

– Nem történt semmi, kincsem.

– Hagyd ezt a szart, anya! A semmiért nem keltél volna föl, hogy idekint telefonálj.

Felsőhájtok. A hidegben halvány kis felhőként rajzolódik ki a lehetünk.

– Presterrel beszéltem.

Látom, hogy megmarkolja a korlátot, és azt kívánom, bárcsak megkímélhetném ettől a félelemtől, az állandó, fojtogató nyomástól. De nem tudom. Lanny tökéletesen tisztában van azzal, milyen veszélyes a helyzetünk. Majdnem mindent tud az apjáról. És nekem egyszerűen bíznom kell abban, hogy a zsenge majdnem-tizenöt évével megbirkózik az igazsággal.

– Ó! – mondja. – Róla volt szó?

A *róla* természetesen az apját jelenti. Halvány, megnyugtatónak szánt mosolyt küldök felé.

– Nincs még hír felőle – válaszolom. – Valószínűleg messze jár innen. A nyomában vannak. A legtöbbjüket, akik vele szöktek, már elkapták. Ő is hamarosan visszakerül a rácsok mögé.

– Ezt magad sem hiszed.

Igaza van. Mivel nem akarok hazudni neki, inkább témát váltok.

– Menj vissza aludni, kicsim! Reggel korán indulunk.

– Már reggel van. Hová megyünk?

– Valahová el.

– Most már mindig így lesz? – kérdezi halkán, szenvedélyesen. – Az istenért, anya, mást se csinálsz, csak menekülsz! Nem hagyhatjuk, hogy ezt tegye velünk! Még egyszer nem. Nem akarok menekülni. Harcolni akarok.

Hát persze hogy ezt akarja. Bátor kölyök, aki mindössze tízéves volt, amikor kénytelen volt szörnyű dolgokat megtudni az apjáról. Nem csoda, hogy legbelül még mindig dühös.

Emellett igaza is van.

Felé fordulok, ő is megfordul, és rám néz.

– Harcolni fogunk – jelentem ki, állva a tekintetét. – De holnap elviszlek titeket egy biztonságos helyre, hogy én elintézhessem, amit el kell intézni. És mielőtt vitatkozni kezdenél: neked az öcséddel kell maradnod, és gondoskodnod a biztonságáról. Ez a te dolgod, Lanny. A te *harcod*. Rendben van?

– Hogy rendben van-e? Már megint le akarsz minket passzolni valakinek? Nem, nincs rendben! Legalább mondd, hogy nem a nagy az...

– Azt hittem, szereted a nagyanyátokat.

– Szeretem is. Mint a nagyanyámat. De nem akarok vele lakni. Ráadásul azt mondtad, a biztonságunk miatt aggódsz. Nagyi nem tud megvédeni minket. Senkit sem tud.

– Gondoskodom arról, hogy ne is legyen rá szükség. Ezenfelül apátok *engem* keres. Én vagyok neki a fontos.

Legalábbis imádkozom, hogy így legyen. Óriási kockázatot vállalok, de csak nagyon kevés ember van, akire rábíznom a gyerekeimet. Az ösztönöm azt diktálja, hogy anyámhoz vigyem őket, de a lányomnak igaza van: anyám nem harcos típus. Nem olyan, mint mi. És a veszély most hatalmas.

Egyelőre nem árulom el neki, mert még nekem is mérlegelnem kell, de Javier Esparza és Kezia Claremont is felajánlották, hogy vigyáznak rájuk, ha kell. Ők kivételes pár. Javier volt tengerészgyalogos, aki lőteret vezet. Kezia rendőr, okos, kemény nő.

Csak az a bökkenő, hogy ott laknak Norton környékén, Stillhouse Lake-től nem messze. Eleinte azt hittem, az a gyönyörű, eldugott hely lesz a menedékünk, de csapdának bizonyult. Nem tudom, képes lenné-e még valaha biztonságban érezni magam ott. Annyi biztos, hogy a tóparti házunkba nem mehetünk vissza, ha nem akarunk könnyű célponttá válni.

Javier háza viszont nem a tó mellett van. Félreeső helyen áll, valószínűs erődítmény. Az ösztönöm azt súgja, Melvin – és Absalom – sohasem keresne minket ott, ahonnan csak nemrég jöttünk el.

– Samre akarsz bízni minket? – kérdezi Lanny.

– Nem, Sam velem jön – felelem. Nem mintha már megkérdeztem volna tőle, de tudom, hogy igent fog mondani. Neki éppúgy személyes elszámolnivalója van Melvin Royallal, akárcsak nekem. – Sam és én megkeressük apádat, és megállítjuk, mielőtt bárkit bántathatna. Mielőtt még észébe juthatna bántani téged és az öcsédet. – Hagyom,

hogy egy kicsit megeméssze ezt, aztán így szólok: – Szükségem van a segítségedre, Lanny. Ez az egyetlen lehetőségünk az örökös menekülésen és bujkáláson kívül. Azt én sem akarom folytatni, hidd el.

Félrenéz, és tettetett közömbösséggel vállat von.

– Hogyne. Tök mindegy. Ahogy akarod.

Mindeddig muszáj volt menekülnünk. Akkoriban ez volt az egyetlen megoldás. De tudom, milyen rettenetesen nehéz a gyerekeimnek állandó készenlétben élni.

– Édesem, annyira sajnálom!

– Tudom – mondja végül Lanny, aztán váratlanul megölel, majd gyorsan visszamegy a motelszobába.

Én még egy ideig odakint maradok a gondolataimba merülve, aztán feltárcsázom Sam Cade számát.

– Idekint vagyok – szólok a telefonba.

Egy perc sem telik bele, már ott áll mellettem a keskeny körfolyosón. A szobája szomszédos a miénkkel. Hozzám hasonlóan ő is fel van öltözve. Harcra kész. Nekitámaszkodik a korlátnak pont ott, ahol korábban Lanny állt.

– Gondolom, nem szexrandira hívtál.

– Haha – mondom, oldalról egy pillantást vetve rá.

Nem vagyunk szeretők. Ez nem jelenti azt, hogy nincs köztünk intimitás más értelemben. Azt hiszem, idővel azokká válhatunk, de egyelőre egyikünknek sem sietős. Isten tudja, hatalmas érzelmi poggyásza van mindkettőnknek. Én egy sorozatgyilkos exfelesége vagyok, a nyomomban állandóan ott lihegnek Melvin rajongói, szövetségesei, az internetes önbíráskodókról nem is beszélve.

Na és Sam? Sam a volt férjem egyik áldozatának, az utolsóinak a bátyja. Még most is magam előtt látom annak a szerencsétlen fiatal

nőnek a drótkötéllal felhúzott, megkínzott testét, aki Melvin perverz, szadista vágyainak esett áldozatul.

Túl komplikáltak vagyunk. Amikor először találkoztam Sammel, azt hittem, csak egy barátságos idegen, akinek semmilyen kapcsolata nincs a múltammal. Aztán rájöttem, hogy szántszándékkal nyomozott utánam és megfigyelt, mert bizonyítékot akart találni arra, hogy összejátszottam a volt férjemmel. Ez majdnem tönkretett közöttünk mindent.

Most már tudja, hogy ártatlan vagyok, mindig is az voltam, de a szakadékok megmaradtak kettőnk közt, és fogalmam sincs, hogyan temessem be őket, vagy hogy egyáltalán jó ötlet lenne-e. Sam kedvel engem. Én is kedvelem őt. Egy másik életben, ahol nem kísért bennünket Melvin Royal gonosz árnya, talán boldogok lehetnénk.

Egyelőre azonban nem tudok másra koncentrálni, csak a saját és a gyerekeim túlélésére. Sam egy eszköz ehhez.

Szerencsére ezt ő is tökéletesen érti. És biztos vagyok abban, hogy ő is ugyanígy tekint rám.

– Mi újság? – kérdezi, mire előkotrom a telefont, megnyitom az üzenetet, és odanyújtom neki. – A picsába! De hát Graham halott, nem? – Hallom a hangján, hogy ugyanannyira összezavarodott, mint én, de ő hamarabb magához tér. – Valaki mást küldenek?

– Lehet, hogy többen jönnek – válaszolom. – Prester azt mondja, Absalom valamiféle hackercsoport lehet. Ki tudja, hány embert hálóztak be? Mostantól még óvatosabbnak kell lennünk. Megszabadulok ettől a telefontól, és veszek egy újat. Készpénzzel fizetünk, és megpróbáljuk elkerülni a kamerákat, amennyire csak lehet.

– Gwen, én nem tudom ezt tovább csinálni. A bujkálás nem...

– Nem bujkálunk – jelentem ki. – Vadászunk.

Kihúzza magát, és rám néz. Sam nem nagy termetű, és nem is túlságosan magas. Ruganyos erő árad belőle, és tudom, hogy jól megállja a helyét a harcban. De ami a legfontosabb, tudom, hogy megbízhatok benne. Ő nem Melvin teremtményeinek egyike, és soha nem is lesz az. Ezt nem sok emberről mondhatom már el a környezetemben.

– Na végre! – mondja. – És a gyerekek?

– Szólok Javiernek. Már korábban felajánlotta, hogy befogadja őket, és benne megbízhatunk.

Sam erre már bólogat.

– Kockázatos hátrahagyni őket – morfondírozik –, de kockázatosabb lenne magunkkal cipelni őket, miközben Melvint üldözzük. Jól hangzik. – Elhallgat. – Biztosan ezt akard? – kérdezi majdnem gyengéden. – A rendőrségre hagyhatnánk a dolgot. Az FBI-ra. Sőt, alighanem azt kellene tennünk.

– Ők nem ismerik Melvint. És nem értik Absalomot. Ha többen vannak, a végtelenségig bújtathatják őt, mialatt engem levadásznak neki. Nem várhatunk, Sam. A rejtőzködés nem segít. – Élesen beszívom a levegőt, aztán kifújom. – És különben is, el akarom kapni. Te nem?

– Tudod, hogy igen. – Végignézz rajtam, mintha felmérné a harci képességeimet. – Biztos, hogy nem kéne még egy kicsit pihened? Készerűen felnevetek.

– Majd pihenek, ha meghaltam. Ha a rendőrök előtt akarjuk elkapni Melvint, akkor jobbnak, szívósabbnak és gyorsabbnak kell lennünk nála. És segítségre is szükségünk lesz. Információra. Azt mondtad, van egy barátod, aki talán segíthet.

Bólint. Az állkapcsa megfeszül, a szeme villog. Samen általában nem könnyű eligazodni, de most tisztán látom rajta a dühöt és a fájdalmat. Melvin odakint van, és szabadon portyázhat a Sam hűgához

hasonló nők után. Újra ölni fog. Egyvalamit biztosan tudok a volt férjemről: hogy ha elkapják, akkor hatalmas, önző, gyilkos csinnadrattával akar véget vetni az egésznek.

Az FBI a nyomában van. Akárcsak a Kansasszel szomszédos összes állam rendőrsége. Ám nem valószínű, hogy Közép-Nyugaton bukkannak rá, mert az első dolga az volt – s ebben biztos vagyok –, hogy délkelet felé induljon minket keresve.

Absalom idáig követett minket, ami azt jelenti, hogy Melvin jelenleg nem az ország másik felén tartózkodik, és az is biztos, hogy nincs úton valami olyan távoli ország felé, amelyik nem rendelkezik kiadatási egyezményrel az Államokkal. Még nem ért ide, de felénk tart. Érzem a levegőben.

– Reggel hétkor indulunk – mondom Samnek. – Szeretném, ha a gyerekek pihennének még addig egy kicsit. Rendben? – A telefonra pillantok. – Mindjárt fölhívom Keziát és Javiert, és megbeszéllem velük.

Sam egy gyors mozdulattal kivesszi a telefont a kezemből, és zsebre dugja.

– Ha Absalom ismeri ezt a számot, akkor nem ezen kéne megbeszélned, hová viszed a gyerekeket – jegyzi meg, és én hirtelen nagyon ostobának érzem magam, amiért ez nekem nem jutott eszembe. Úgy látszik, kimerültebb vagyok, mint hittem. – Letörlök róla mindent, és kint hagyom, hogy ellopják. Jobb, ha egy ideig még bekapcsolva marad, és tévútra vezeti Absalomot. – Az utca túloldalán lévő kivilágított vegyesbolt felé int a fejével. – Még ma éjjel veszek egy újat, felhívjuk róla Javiert, aztán rögtön kidobjuk. Nem veszünk több telefont ezen a környéken. Absalom itt fog keresni először.

Mindenben igaza van. Úgy kell gondolkoznom, mint egy vadásznak, de közben nem szabad elfeledkezni arról, hogy magam is

préda vagyok. Eddig Melvin volt az, aki lépre csalt, és addig játszott velem, amíg azt nem tettem, amit ő akart. Most nekünk kell ugyanezt csinálnunk vele.

Éveken át kapaszkodtam egy hamis házasság illúziójába, egy olyan életébe, amelyet minden tekintetben Melvin Royal irányított, és én még csak nem is félttem, nem is tudtam róla. Gina Royal, a régi, sebezhető énem és a gyerekek puszta álca volt, ami mögé Melvin a borzalmas titkos életét rejtette. A fal innenső oldaláról nézve az egész olyan *normálisnak* tűnt. De nem volt az, és ezt most már tisztán látom, hogy magam mögött hagytam Gina Royalt.

Én többé nem Gina vagyok. Ő bizonytalan, aggodalmas és gyenge volt. Ő most rettegne, hogy Melvin elkapja.

Gwen Proctor felkészülten várja.

A szívem mélyén tudom, hogy ez csakis rólunk szól, Mr. és Mrs. Royalról. És ez mindig is így volt.

2

Lanny

AZ ÖCSÉM, CONNOR, TÚL CSENDES. Egész álló nap alig szólt, és az orrát lógatja. Megint falak mögé rejtőzött, amiket legszívesebben szétrúgnék, kirángatnám őt onnan, és ráordítanék, hogy kiabáljon, üsse a falat, csak csináljon *valamit*.

De két szót sem válthatok vele anélkül, hogy anya bajt ne szimatolna. Legalábbis addig nem, amíg magára nem csukja az ajtót. Most odakint van a motel erkélyén. Ismerem anyámat. Az idő nagy részében szeretem, de néha reménytelen. Már nem képes elengedni magát többé.

Connor ébren van. Úgy tesz, mintha aludna, de engem nem tud átverni. Két évig – amíg anya a börtönben várta a tárgyalást, mert megvádolták azzal, hogy apámnak segédkezett – egy szobában laktunk, mert a nagyinál nem volt túl sok hely. Bár én már tízéves voltam, ő meg hét, szóval túl idősek voltunk már a közös hálószobához. De szükségünk volt egymás támogatására. Idővel megtanultam, mikor alszik valójában, és mikor csak tettet. Ő nem sírt annyit, mint én akkoriban. Mostanában meg egyáltalán nem szokott.

Azt kívánom, bárcsak tenné.

– Hé! – szólítom meg halkan, de úgy, hogy azért meghallja. – Tudom, hogy ébren vagy, te nyomi. – Nem válaszol, meg sem moccan. A lélegzése halk és egyenletes. – Hé, Squirtle! Ne játszd meg magad!

Végre nagyot fújtat.

– Mi van? – kérdezi az álmoság leghalványabb jele nélkül. Még csak nem is dühös. – Aludj vissza! Ha nem alszod ki magad, még elviselhetetlenebb vagy. És rondább is.

– Pofa be!

– Mi van? Te akartál beszélgetni. Nem az én bajom, ha nem tesszik, amit mondok.

Egészen normálisnak hangzik.

Csakhogynem normális.

Ledobom magam az ágyra. Izzadság- és pudvás lábszaga van, mint egy trafiknak. Az egész szoba bűzlik. Gyűlölöm. Haza akarok menni. Abba a házba, amit anya, Connor és én kicsinosítottunk. Ahol saját szobám van, aminek a falait magam díszítettem lila, stencilezett virágokkal. Connornak pedig pánikszobája a zombik ellen.

A házunk Stillhouse Lake mellett áll, és olyasmit jelképez, amiről nem hittem, hogy valaha részünk lesz még benne: a biztonságot. Azután, hogy el kellett hagynunk az első otthonunkat Wichitában, évekig semmi másra nem emlékszem, csak jellegtelen, egyforma szobákra és sűrű városokra. Sehol nem maradtunk elég sokáig ahhoz, hogy otthon érezzük magunkat.

Stillhouse Lake viszont más volt. Véglegesnek tűnt, és ott végre mindannyian újra elkezdtünk élni. Voltak barátaim. Jó barátok.

Ott volt Dahlia Brown, akivel kezdetben utáltuk egymást, de aztán a legjobb barátnők lettünk. Fáj, amikor ott kellett hagynom

őt, mint valami régi, törött játékot. Nem ezt érdemelte. És én sem. Volt egy majdnem-barátom is, de döbbenet jöttem rá, hogy ő nem is hiányzik. Egyáltalán nem is gondolok rá.

Csakis Dahliára.

Amikor eljöttünk, otthagytunk a házban csapot-papot, és azon tűnődöm, vajon teljesen szétszedték-e mostanra. Valószínű. A hír, hogy kik is vagyunk valójában, és ki az apánk, a Lancel Graham-es csetepaté kellős közepén robbant ki, és jól emlékszem, mi lett azokkal a házakkal, amikben korábban laktunk, amikor az emberek rájöttek az igazságra. Leöntötték festékekkel a falakat. Állattetemeteket tettek a küszöbre. Összetörték az ablakokat és a kocsinkat.

Az emberek szörnyűek tudnak lenni.

El tudom képzelni, hogy nézhet ki most a Stillhouse Lake-i házunk, miután az emberek kitombolták rajta a dühüket, mivel-hogy rajtunk nem tudták. Ha erre gondolok, elszorul a szívem, és rosszul érzem magam. Az oldalamba fordulok, és mérgesen helyrefofonom az olcsó párnát, hogy kényelmesebb legyen.

– Szerinted kitől jött az üzenet?

– Apától...?

Nem kerüli el a figyelmemet az enyhe emelkedő hangsúly és a kis megcsuklás Connor hangjában. Nem tudom, mit jelenthet. Dühöt? Félelmet? Vágyakozást? Valószínűleg mindhármát egyszerre. Én tudom, amit anya bizonyára nem: hogy Connor még most sem fogta fel teljes egészében, hogy apa egy szörnyeteg. Úgy értem, tudja, de még csak hét volt, amikor az életünk a feje tetejére állt; még emlékszik arra az apára, aki időnként állati jó fej volt, és hiányzik neki. Én már idősebb voltam, ráadásul én lány vagyok. Másképp látom a dolgokat.

– Gondolom, most anya utána fog menni.

Ezt olyan hangsúllyal mondja, amit felismerek.

– Ez feldühít, igaz? – puhatolózom.

– Téged nem? Már megint megszabadul tőlünk, mint valami kacattól. – Ezúttal meg sem próbálja elrejteni a keserűséget a hangjában. – Gondolom, a nagyihoz visz.

– De hát szeretsz nála lenni! – Próbálok optimistának tűnni. – Folyton sütivel töm minket, meg azokkal a popcorn-golyókkal, amiket úgy szeretsz. Nem mondanám, hogy kínoz bennünket.

Amint kiejtem a szót, rögtön megbánom, de már késő. Mérges vagyok magamra, olyan izzó dühvel, hogy úgy érzem, mindjárt felrobbanok. A következő pillanatban ott találok magam a kunyhóban a hegytetőn. Valaki levonszol a pincébe, és az öcsémmel együtt bezár egy apró cellába, ami alig nagyobb egy koporsónál.

Tudom, hogy anya sokat gondolkozik azon, mi történhetett velünk abban a pincében. Se Connor, se én nem mondtuk el neki, és nem tudom, mikor fogjuk, vagy hogy el fogjuk-e egyáltalán. Előbb-utóbb megpróbál majd szóra bírni minket.

Én csak azt szeretném, hogy amikor behunyom a szemem, ne lássam magam előtt azt a csörlőt, rajta a hurokkal, se azokat a késeket, kalapácsolakat és fűrészeket, ahogy ott csillognak a szerszámotáblán a falon. Az a szoba a cellánk előtt hajszállra ugyanúgy nézett ki, mint apa „műhelye”, legalábbis a képek alapján, amiket láttam róla. Tudom, mi történt ott. És azt is tudom, mi történhetett volna velünk Lancel Graham hasonmásbörtönében.

De leginkább azt kívánom, bárcsak el tudnám felejteni azt a hülye szőnyeget. Grahamnek valahonnan sikerült egy ugyanolyan szőnyeget szereznie, mint az apámé. Igazából eredetileg az enyém volt, és az első emlékeim egyike: egy puha, spirálmintás, pasztellzöld és -kék rongyszőnyeg. Imádtam azt a szőnyeget. Hasra feküdtem rajta, és úgy csúszkáltam végig a padlón, apa és anya meg nevettek. Aztán

anya felvett, és visszatette a szőnyeget a helyére, az ajtó elé. Igazi szerelem volt ez azzal a hülye szőnyeggel.

Ötéves lehettem, amikor egy nap a szőnyeg eltűnt a helyéről az előszobából. Apa kicserélte egy újra. Végül is az újjal sem volt semmi baj. Igaz, az alja tapadós volt, nem lehetett csúszkálni rajta. Apa azt mondta, a régit kidobta.

De azon a napon, amikor az életünk véget ért, és apa szörnyeteggé változott, a műhelyben megtalálták a szőnyeget – az *én* szőnyegemet –, pont a csörlőn himbálózó női holttest alatt. Az életem egy darabkáját beépítette a maga kis rémvilágába.

Amikor megláttam egy ugyanolyan szőnyeget Lancel Graham pincéjében, valami elpattant bennem. Amikor éjjel behunyom a szemem, ezt látom. A szőnyegemet, amit apa egy rémálom részévé tett.

Azon tűnődöm, vajon Connor mit láthat. Talán ezért nem alszik. Amikor alszol, elveszted az uralmat az emlékeid felett. Az öcsém nem reagált a kínzásos elszólásomra, így tovább próbálkozom:

– Te tényleg inkább anyával lennél, mialatt apára vadászik?

– Úgy tesz, mintha nem tudnánk gondoskodni magunkról – válaszolja. – Pedig tudunk.

Azt tudom, hogy *én* képes vagyok rá, de egyúttal ahhoz is elég idősek vagyok már, hogy szembenézzek a szörnyű igazsággal az apánkról és arról, hogy mire képes. Nem szeretnék szembeszállni vele. Már a gondolat is fáj és elrémiszt. De ahhoz sincs kedvem, hogy itt hagyjanak egyedül Connorrrel, és én feleljek mindkettőnk biztonságáért. Akkor már inkább a nagyfi, még akkor is, ha a süti jei igazából rémesek, a popcorn golyói ragacsosak, és még mindig úgy bánik velünk, mint az ovisokkal.

– Anya sohasem hagyná, hogy szembeszálljunk vele – vélekedek, áthárítva a felelősséget. – Ezt te is tudod.

– Hát akkor menjünk a nagyihoz! Apa nyilván *sosem* fog rájönni, hogy ott vagyunk.

Megvonom a vállam, de tudom, hogy a sötétben úgysem látja.

– A nagy már elköltözött, és megváltoztatta a nevét is. Amúgy is csak átmenetileg leszünk nála. Olyan lesz, mint egy nyaralás.

Connor felől a legkisebb zaj sem hallatszik, még a merev szállodai lepedők suhogása sem, ami hátborzongató. Csak egy hang a sötétben.

– Ja – mondja. – Mint egy nyaralás. És mi van, ha anya nem jön vissza értünk? Mi van, ha apa jön helyette? Ezen gondolkoztál már?

Már nyitnám a számat, hogy kijelentsem, ez biztosan nem fog megtörténni, de megállok. Nem vagyok képes kimondani, mert elég időm vagyok ahhoz, hogy tudjam, anya nem halhatatlan, nincs szuperereje, és a jó sem mindig diadalmaskodik a rossz felett. És tudom – akárcsak Connor –, hogy apa *hihetetlenül* veszélyes.

– Ha mégis ránk találna – felelem végül –, akkor elmenekülünk előle. Vagy megpróbáljuk megállítani, ahogy tudjuk.

– Megígéred?

A hangja ezúttal elárulja a korát: még csak tizenegy éves. Túl fiatal ehhez az egészhez. Néha el is felejttem, milyen kicsi még. Én nem-sokára betöltöttem a tizenötöt. Ez nagy korkülönbség, és én mindig anyáskodtam fölötte.

– Naná, te idióta, megígérem. Minden rendben lesz.

Olyan lassan, hosszan fújja ki a levegőt, hogy az már szinte sóhajnak is beillik.

– Jól van – mondja. – Akkor te meg én. Együtt.

– Örökké – helyeselek.

Ezután nem szól többet. Hallom, hogy anya halkán beszélget valakivel odakint. Gondolom, Sammel. Egy ideig próbálom kivenni

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a szavaikat, aztán hallom, hogy Connor légzése mélyebb lett és lelassult. Azt hiszem, végre tényleg elaludt.

Most már én is alhatok.

Anya kora reggel fánkkal és tejjel ébreszt bennünket. Sammel már fel vannak öltözve, és épp a kávéjukat isszák. Én is kérek, de anya le-torkol. Connort az egész hidegen hagyja. Boldogan megissza az én tejemet is, amikor észrevétlenül odacsúsztatom neki.

Anya alaposan meglep, amikor kijelenti, hogy *nem* küld minket a nagymamához, föl az isten háta mögé. Helyette visszamegyünk Nortonba. No, nem haza, de elég közel hozzá. Megkönnyebbülök, de azért aggódok is. Az, hogy *majdnem* otthon leszünk, több szempontból is veszélyes. Nem is annyira amiatt, hogy apa ránk találhat, hanem mert rájövök, hogy semmiképp nem mehetek haza a régi házukba, a saját szobámba. Az, hogy ilyen közel leszünk, de *mégsem otthon*, valahogy még rosszabbnak tűnik. A legrosszabb, hogy nem beszélhetek majd Dahliával, még csak nem is üzenhetek neki. Azt sem tudhatja meg, hogy ott vagyok. Hát ez az igazi *szívás*.

Ezt persze nem mondom meg anyának.

Connor picit föllelkesül, amikor megtudja, hogy a nagyinál való dekkolás helyett Javier Esparzával leszünk, aki afféle szóltan, kemény nagymenő. A jelenléte erőt és biztonságot sugároz, és kétségem sincs afelől, hogy meg tud minket védeni. Connornak szüksége van egy férfira, akivel kapcsolatot alakíthat ki. Sam Cade-del jó barátok lettek, de Samnek még meg kell vívnia a saját csatáit. Neki most kétségtelenül anya mellett van a helye.